

mu obszarze, aby w wypadkach zwracania się płatników o odroczenie terminu płatności należności w podatku wyrównawczym z r. 1930/31 lub rozłożenia tej należności na raty — traktowały te podania przychylnie i stosowały żądane ulgi, uwzględniając sytuację finansową petentów.

Przepisy nowej ustawy o podatku wyrównawczym na najbliższe trzechlecie nie odbiegają zasadniczo od przepisów poprzedniej ustawy z dnia 1 marca 1927 r.

Normalna stawka podatku, który może być pobrany tylko na pokrycie wydatków zwyczajnych, wynosi na obszarze tamt. województwa ad. 1 — 5) 2 zł. z 1 ha opodatkowanych gruntów, ad. 6—9) 1,50 zł. z 1 ha opodatkowanych gruntów. ad. 1—9) Zechce jednakże Pan Wojewoda zwrócić uwagę zarządów gminnych i wydziałów powiatowych, powołanych do zatwierdzania statutów podatku wyrównawczego, że wymieniona stawka jest stawką maksymalną i że przy ustalaniu tej stawki w konkretnych przypadkach należy się liczyć poza względami, dyktowanymi przez obecny kryzys gospodarczy także i z tym faktem, że w niektórych gminach znaczną część opodatkowanych gruntów stanowią lasy, pastwiska i t. p., zatem grunty nie stojące na równi z gruntami ornymi pod względem dochodowości i zaliczone do niższych klas przy wymiarze państwowego podatku gruntowego.

W gminach, posiadających tego rodzaju grunty w większych rozmiarach, stawka podatku powinna być stosownie niższa od wymienionej wyżej stawki maksymalnej. Rzecz oczywista, wysokość tej stawki powinna być poza tem regulowana w zależności od wysokości deficytu w budżetach gmin. W związku z tem podkreślam z naciskiem charakter podatku wyrównawczego, który nie może być traktowany jako normalne źródło dochodowe gmin wiejskich, lecz jako źródło uzupełnienia zwyczajnych dochodów gminnych, które może być wykorzystane tylko w wypadku niewystarczalności tych dochodów na pokrycie istotnie koniecznych wydatków gminnych. Wynika z tego, że zarówno gminy przy układaniu budżetów, jak i wydziały powiatowe przy ich zatwierdzaniu, dążyć powinny do zrównoważenia budżetów i sięgać do podatku wyrównawczego dopiero w wypadku niemożności uniknięcia niedoboru

i wysokość podatku dostosowywać — w granicach ustawy — do wysokości tegoż niedoboru.

Wymieniona wyżej normalna stawka podatku wyrównawczego może być podwyższona według ustawy o 25 groszy z 1 ha. Podwyżka ta może nastąpić za zezwoleniem Pana Wojewody przy współudziale wydziału wojewódzkiego — w tych gminach wiejskich, które w celu zapobieżenia niepowetowanym stratom zmuszone są wykończyć lub zabezpieczyć inwenstycje, rozpoczęte przed dniem 1 kwietnia 1931 r. Zarówno z treści tego przepisu, jak i z poprzednich moich uwag na temat normalnej stawki podatku, wynika, iż zezwolenie na omawianą podwyżkę tej stawki może być udzielane tylko w wypadkach wyjątkowych, po uprzednim dokładnem zbadaniu jej konieczności przez Pana Wojewodę.

W myśl powyższego zechce Pan Wojewoda wydać dalsze stosowne zarządzenia.

Sławoj Składkowski
Minister

191.

O K Ó Ł N I K

Urzędu Wojewódzkiego Kieleckiego Nr 45

z dnia 11 kwietnia 1931 r.

(SF. 1475/Po/1) w sprawie podatku od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Panom Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych województwa kieleckiego.

Niżej podany okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 51 z dnia 28 marca 1931 r. Nr S. F. 4089/2 podaje się do wiadomości i zastosowania.

Za Wojewodę: *Dr. Serafin*

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych⁹ Warszawa, dn. 28.III 1931 r.
Nr SF. 4089/2

W sprawie podatku od niektórych budynków w gminach wiejskich.

O K Ó Ł N I K Nr 51

Do
wszystkich PP. Wojewodów (z
wyjątkiem p. woj. śląskiego).

W myśl § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 523) podatek pań-